

ЕСТЕСТВЕНАТА И ДУХОВНАТА ОБЛАСТИ



Никола Димитров

Духовната и естествената области

Вярвам, че Бог **копнее** ние да бъдем там, където е Той, а Той обитава в духовния свят.

Вярвам, че Бог **копнее** децата Му да живеят в духовния свят или поне да го посещават по-честичко.

Вярвам, че духовният свят не само е възможен за вярващите, но Бог **копнее** ние да прекарваме време с Него постоянно.

Веднъж къщата на пророк Елисей беше заобградена от войници, които идваха да го убият. Изглеждаше невъзможно да се измъкне, но той беше напълно спокоен, понеже явно виждаше нещо, което слугата му не виждаше. В същото време слугата му вече се паникьосваше сериозно, понеже мислеше, че животът му беше към своя край.

Елисей се помоли за слугата си, като каза:

„Господи, моля Ти се, отвори очите на слугата ми, за да види какво се случва в духовния свят“.

Бог отвори очите на слугата и изведнъж, освен всички войници в естествения свят, слугата видя целия хълм до къщата им пълен и с ангели, стоящи над войниците. Преди това той виждаше единствено цяла армия войници дошли да ги убият, но в духовния свят, на същия този хълм имаше хиляди ангели над войниците. Когато видим, че има толкова много ангели около нас и застанали над всеки демон, който се опитва да ни тормози, от какво ще се страхуваме, нали?

Затова, как мислите, какво ли ще стане ако и ние започнем да молим Бога, от сърце, от духовен глад, от желание, от копнеж, искрено:

„Господи, моля Ти се, отвори ми очите да видя това, което Ти виждаш“?

Със сигурност ще ходим в пълнотата на вярата си, без страх, без притеснения и без съмнения, амин? Уау!

Свят или област?

Често казваме: „**духовният свят**“ когато говорим за мястото, където Бог обитава. От една страна – да, може да се каже така, но от друга, това малко ни пречи да преживеем Бога, понеже мислено отделяме **естествения свят**, в който живеем ние, от **духовния свят**, където Бог живее. Все едно, че ние живеем **тук**, а Бог живее в някакъв **друг** свят, който е **много далеч** от нашия свят и трябва да се пътува много време докато стигнем до **там**.

Затова, по-добра фраза от **духовния свят** е **духовната област**. Също и **естественият свят** е по-добре да се нарича **естествената област**. Защо? Защото няма 1000 светове - светът си е един, но в него съществуват две области - духовната област и естествената област, които не са далеч една от друга, а се припокриват и са преплетени една в друга - просто трябва да **очи**, които **виждат**.

Евреи 11:3 „Понеже вярваме, ние разбираме и осъзнаваме, че цялата вселена е сътворена по заповедта на Бога, чрез Неговото Слово и видимото (видимата област) се е родило от невидимото (невидимата област).“

Невидимата област е:

- Областта в която живеят Божиите ангели
- Областта в която живеят демоните
- Областта в която живеят всякакви духовни същества

Тази област е функционирала преди естествената област да се насели с хора, животни и всичко останало.

Проблемът е, че не виждаме духовната област, макар тя да си е там през цялото време. Ангелите бяха изпълнили хълма пред къщата на пророк Елисей, но просто слугата му не ги виждаше - същата област, просто в Духа.

Ако се гмурнете на 10-20 метра под водата, макар, че в нея има изобилие от риби, водорасли, корали, морски чудовища и какви ли още не обитатели, вие нищичко няма да видите, освен ако нямате някоя супер мощна светлина, нали? Но те са си там, просто трябва подходящата екипировка. Идеята е да открием **екипировката**, която ни трябва, за да виждаме в Духа.

Има хора, които са далтонисти, тоест, не виждат определени цветове, или изобщо не виждат цветно, а само черно-бяло. Помните ли черно-белите телевизори? Ако човек, който е далтонист и вижда черно-бяло, изведнъж му се „отворят очите“ и започне да вижда цветно – Уау, нали? Но, цветовете винаги си ги е имало, просто човекът е виждал само два цвята.

Колкото и човек да се мъчи да не вижда черно бяло, ако е далтонист, с мъчене не става. По същият начин, с мъчене не става да виждаме в Духа.

Как става?

Става с **отпускане**, с **предаване**, с **поклонение** от сърце, до степен до която просто успеем да излезем извън себе си, извън мислите си, извън мозъка си, да забравим за себе си и задълженията си, за да преживеем Бога.

Затова и затваряме очите си, понеже ако сме с отворени очи и гледаме постоянно какво става наоколо, ние няма да можем да излезем извън естествената област, за да навлезем в областта на Духа, понеже за да наблюдаваме какво се случва в естествената област,

мозъкът ни ще е фокусиран и ще анализира всичко, което вижда.

Затова, затваряйте по-често очите си, вдигайте по-често ръцете си, покланяйте се по-често на Бога и ще видите как ще се отнесете, дори да е за малко, за минутка-две, пак ще се изпълните с такава енергия, все едно сте спали 1-2 часа и сте си починали.

Нали сте виждали човек, който примерно е в компанията на 10 други човека и те си говорят, но нашият човек през това време се е отнесъл някъде - гледа в една посока, но не вижда това, което гледа, а просто се е отнесъл, като дрогиран е и трябва да го сръчкаме, за да го „върнем“ в естествения свят, така да се каже. Останалите обикновено се майтапят с него: „Ехооо, Земята вика Пенчо“, примерно, понеже Пенчо е някъде в Духа. Нали?

Ето това трябва да се случи и с нас докато сме на събрание, понеже нали затова сме се събрали, за да преживяваме Бога? Трябва да станем по-отвеяни, в добрия смисъл на думата :-) После, след събранието пак ще чистим, ще готвим, ще шетаме и ще гледаме бебета - това няма да избяга, но нека по време на събранието се отнесем там, където е Бога. Амин?

Трябва да послушаме думите на нашия Господ Исус, в Матей 18 глава.

Матей 18:1-3 „По това време учениците дойдоха при Исус и го попитаха: „Кой е най-великият в небесното царство?“ (С други думи, кой най-добре се е свързал с Бога, кой най-ефективно поддържа връзка и взаимоотношение с Него, кой най-добре чува, вижда и ходи в това, което е чул, видял и преживял). Тогава Исус извика при себе Си едно малко детенце, изправи го пред тях и каза: Истина ви казвам, ако не се обърнете; ако не се промените и не станете като дечицата, като малките деца, няма да влезете в небесното царство.“

Една глава по-късно, в Матей 19:13-14, доведоха при Исус дечица, за да положи ръце на тях и да се помоли; а учениците ги смъмриха. Исус каза: Оставете дечицата и не ги спирайте да дойдат при Мен, защото на такива е небесното царство.

Защо ни е толкова трудно да бъдем като малките дечица?

Колкото по-големи ставаме (нямам предвид на възраст, а големи в ума си, тоест, колкото повече се отдалечаваме от това да бъдем като малките дечица), толкова по-трудно ни е да смирим себе си, да простим, да забравим, да благословим, да не стоим в непростителност, да не таим злоба, ярост, омраза в сърцето си. Затова не чуваме, не виждаме и не преживяваме Бога, понеже Исус каза, че ако не се обърнем и не станем като децата изобщо няма да влезем в царството, пък камоли да сме най-великите в него.

Колкото по-големи ставаме в собствения си ум, толкова по-трудно ни е да споделяме, да се разкриваме, да се отваряме, да се доверяваме, да се усмихваме, да се радваме, да се наслаждаваме на живота си с Бога. Затова не чуваме, не виждаме и не преживяваме Бога.

Колкото по-големи ставаме в нашето си съзнание, толкова по-трудно ни е да си признаваме, че бъркаме, да се извиняваме, да виждаме ситуацията обективно, от птичи поглед, а не себично и мислейки единствено за нашата полза от нея. Затова не чуваме, не виждаме и не преживяваме Бога.

Какво правят малките дечица, когато някой ги нарани, обиди или удари? „*Маамоооо? Таатееее?*“ И отварят себе си, изливайки цялата си мъка пред мама и тати.

Какво правим ние, когато някой ни нарани, обиди или удари? „*Какъв си ти бе? Ела тука бе! Бам, бам.*“

Кой отклик ви се струва по-библейски и по-близо до начина по който Бог би искал да реагираме?

Какво правят малките дечица, когато самите те паднат, ударят се, наранят се? „*Маамоооо? Таатееее?*“ И отварят себе си, изливайки цялата си мъка пред мама и тати.

Какво правим ние, когато самите се нараним по някакъв начин? „*Аааааа, гадост, пак ли? Няма ли да се спре с това? Омръзна ми. Писна ми. Каквото ще да става. Отказвам се.*“

Кой отклик ви се струва по-библейски и по-близо до начина по който Бог би искал да реагираме?

Какво правят малките дечица, когато друго малко дете се скара с тях, сбият се или се обиждат? След половин час пак си играят, все едно, че нищичко не се е случило.

Какво правим ние, когато някое друго дете на Бога ни обиди? Не след половин час, а след половин век пак не искаме да ги виждаме.

Кой отклик ви се струва по-библейски и по-близо до начина по който Бог би искал да реагираме?

Какво правят малките дечица, когато търсят решение за нещо? Питат майка си и баща си, понеже според тях майка им и баща им знаят всичко!

Какво правим ние, дори когато някой ни предложи решението наготово? „А, не, *благодаря ти, но аз ще се оправя*“, тоест, *„Аз знам по-добре“*.

Кой отклик ви се струва по-библейски и по-близо до начина по който Бог би искал да реагираме?

Е, как да чуем от Бога? Как да видим от Него?
Как да Го преживеем? Не затваряме ли ние
самите всички тези възможности, поради това,
че вече сме големи в собствения си ум?

Нека станем като децата, а? Можем ли?
Мисля, че можем, понеже много след като Исус
каза тази думи (че трябва да бъдем като
децата и че на децата принадлежи Божието
царство), апостол Йоан (сигурно 30-40 години
по-късно нарече хората от своето общение -
дечица, макар че, на възраст бяха големи
хора, навсякъде из 1 Йоан:

*Дечица мои, това ви пиша, за да не
съгрешите*

*Пиша на вас, дечица, защото ви се
простиха греховете заради Неговото
име.*

Дечица, последно време е

И сега, дечица, пребъдвайте в Него

Дечица, никой да не ви заблуждава

*Дечица, да не обичаме с думи, нито с
език, но с дело и в действителност*

Вие сте от Бога, дечица, и сте ги победили; защото Този, Който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света

Дечица, пазете себе си от идоли

Апостол Павел също каза на хората от Галатийската църква: „Дечица мои, за които съм пак в родилни болки, докато се изобрази Христос във вас.“

Тоест, можем да бъдем като децата. Исус ни насърчава. Йоан ни насърчава. Павел ни насърчава. Дори още да не сме такива в характера си, Бог би искал да сме такива и ни нарича такива, понеже вярва, че ще станем един ден.

Какво ще кажете? Можем ли да го направим? Да, ще се наложи да вземем решение да се спрем с гордостта си, с това винаги ние да печелим, ние да сме прави, ние да побеждаваме и т.н.

Ще се наложи да се смирим и да станем като малките дечица. Колкото пъти на ден паднем, ударим се, някой друг ни удари, обиди, нарани, нещо не ни се получава както го искаме или каквото и да е друго нещо, ще можем ли да кажем като малките дечица: „Тааааааааа?“

Можем ли да го казваме всеки ден, по колкото пъти на ден е нужно? Ако го направим, това е ходенето в Духа и преживяването на Бога.

Бог да ви благослови!